

EEN SOMBERE NACHT

In de kamer heerschte een diepe stilte, die gedurende eenigen tijd door niemand werd verbroken. Simon Bette trachtte de snikkende maagd te troosten, doch in zulke oogenblikken schieten woorden te kort om iemand balsem in de opengereten wonde te storten. Zachtjes verwijderde hij haar van het sterfbed en vertrouwde haar toe aan de zorgen der vrouwelijke bewoners van het huis.

Toen Simon Bette de kamer terug binnentrad, trof hem het leed van Pieter van den Bosch. De kloeke man, die met echten heldenmoed alle gevaren trotseerde, was ditmaal zwak als een kind, tranen liepen hem langs de wangen, en hij hield het gelaat in de handen verborgen. De goudsmid trad nader, greep hem bij den arm en sprak hem op beslist toon toe :

— Pieter, de tijd van handelen is aangebroken !

Van den Bosch wischte zich de tranen uit de oogen, als wilde hij niet laten zien hoezeer het voorval hem had geschokt. Toen verhief hij kloekmoedig het hoofd en vroeg :

— Wat wilt gij hiermee zeggen, heer Simon ?

— Pieter, nooit ben ik een vriend van den oorlog geweest, ik gruwde van 't bloedvergieten. Maar na hetgeen wij hebben bijgewoond, is mijn toorn niet meer te bedwingen ; sta op, Pieter, volg mij met uitgetrokken zwaard, ik zweer dat ik niet eerder zal rusten, vóór dat arglistig wijf van eene gravin en die hond van een Gilbert Matheüissen hun gerechtvaardigd loon zullen hebben ontvangen. De moord op Jan Yoens roept om wraak. Kom, volg mij, en toon dat gij een man zijt. Wij zullen de Witkappen te wapen roepen.

Doch Pieter schudde het hoofd.

— Hoe ! riep Simon, zijt gij dan laf geworden ?

— Simon, Simon ! zei Pieter, hier kan op dit oogenblik geen sprake wezen van lafheid. Hetgeen gij voorstelt is bepaald onmogelijk. Ik zeg u, dat wanneer gij dezen nacht een zwaard tegen de gravin van Artois of Gilbert Matheüssens trekt, geheel Brugge als één man tegen ons zal opstaan. Ik weet dat de Witkappen moedig genoeg zouden toeslaan om Jan Yoens te wreken, maar...

— Maar... maar... is u zulks niet voldoende ; wat eischt gij dan nog meer ?

— Vooreerst, antwoordde Pieter, en zijn stem klonk streng, vooreerst hebben wij ons woord verpand ; een Vlaming vergeet dat nooit, heer Simon. Bovendien zouden wij onzen besten steun verliezen : de Bruggelingen zouden, inplaats van zich bij ons te scharen, zich tegen ons keeren en de ramp ware onberekenbaar. Ook ik wil onzen dierbaren aanvoerder wreken, maar wij moeten de wraak uitstellen, om ze des te zekerder te kunnen volvoeren.

Pieter sprak als een wijs man. Simon moest toegeven, dat van den Bosch gelijk had en zag dan ook af van zijn wraakzuchtig plan om alles over den kling te jagen. Pieter van den Bosch kon den goudsmid in zooverre overreden, dat hij het verhaal niet zou tegenspreken, dat Pieter had uitgedacht, namelijk dat Jan Yoens plotseling door een beroerte was gestorven. De geneesheer werd om dezelfde reden omgekocht.

De dood van den dierbaren aanvoerder was weldra in de gansche stad bekend. Iedereen rouwde, want Jan Yoens werd door iedereen geëerd en bemind.

Het gerucht van zijn dood was nog niet ter oore gekomen van Ursula, die schreiend waakte bij de sponde, waarop haar geliefde zoon lag uitgestrekt. De oude heks hoopte hem door haar krachtige kruiden te redden, maar kon het wee, dat haar hart vervulde, niet verkroppen bij het overdenken hoe haar kind leed. Het waren tranen van medelijden en tranen van wraak, die haar oogen ontsprongen. Zij balde in machteloze woede de vuisten tegen den graaf en zijn geslacht en zwoer bij de lijdenssponde van haar kind hem bloedig te wreken. Plotseling werd er aan de deur geklopt.

Zij stond op, droogde de tranen van haar gerimpelde wangen en opende de deur. Het was Joos. Ditmaal was zijn vuurrood oog niet schitterend, niet vlammend, maar staarde als wezenloos op Ursula, oneindig droef, wanhopig.

Spoedig was de jongen van zijn verschrikkelijke brandwonden hersteld geweest ; naast Livia, had de oude heks Ursula hem als een moeder bijgestaan. Sinds waren beide misvormde wezens, de heks en den eenvoudige van geest, innig verbonden.

— Gij ziet er droef uit, Joos, zeide zij.

Joos wist niets van de schandelijke hinderlaag waarin Boudewijn was gevallen.

— Het is ontzettend ! mompelde hij.

— Ja, ontzettend, krijschte de heks. Eerst ontnam men mij mijn Kaatje, thans heeft men mijn Boudewijn naar het leven gestaan... Dit alles heeft mijn hart opnieuw in de wrake gehard en vóór ik uit het leven ga, wil ik den graaf en heel zijn geslacht uitroeien.

Joos balde de vuisten en mompelde iets ; zijn hoofd zonk op zijn borst.

In de stad hoorde men verward geroep, heel de stad scheen in rumoer. Langzaam luidden de klokken voor een doode, haar klanken sidderden smartelijk over de donkere stad.

— Hoor ! zei Ursula.

Zij bleef een oogenblik staan, toen lichtte het vuur der blijdschap over haar gelaat ; zij sprong in het rond en juichte :

— Hoor, Joos, hoor, ik ben gewroken, schrikkelijk gewroken.

De man staarde haar ontzet aan. Was de vrouw krankzinnig geworden ? Had het lijden haar verlost uit het ontzettend kluwen van jammer ?

— Hoor, Joos, herhaalde zij, hoort gij de klokken steunen en klagen, het is mijn wraak, die zij uitschreeuwen, de straf, die de moordenaars getroffen heeft...

— De moordenaars ! stamelde Joos, weet gij voor wie de klokken luiden, vrouw ?

— Maar over den dood der gravin en misschien ook over dien van den schurk Gilbert Matheüßen. Mijn gif heeft gewerkt, o, ik ben gewroken, gewroken !

Joos schudde het hoofd.

— Neen, klonk het langzaam van zijn lippen, niet om de gravin luiden de klokken, niet om den schurk Gilbert, maar..

— Maar... voor wie dan toch ? kreet de oude.

— Voor een man, dien wij allen liefhebben, voor... onzen dierbaren aanvoerder... voor Jan Yoens.

Het was pijnlijk om te aanschouwen hoe het gelaat der heks veranderde. Van de hevigste blijdschap ging zij tot de uiterste ontzetting over.

— Voor Jan Yoens... voor Jan Yoens... voor Jan Yoens !

Zij nam Joos bij den arm en schudde dien verwoed.

— Zeg dat gij liegt, zeg dat gij liegt... het is de gravin, die dood is, door mijn gif... de gravin !..

— Ware het zoo, dan zou ik heden niet zoo droef zijn, als had men mij het hart uit het lijf gerukt.

— Maar dat is ontzettend ! Waardoor is de man gestorven ?

— Door een beroerte ! Men droeg hem doodziek van tafel weg, toen hij juist gedronken had op het heil van den graaf.

— Door een beroerte ! Zonderling ! Zonderling !

Een akelig vermoeden rees voor haar geest op. Indien alles een

fijn overlegd plan was geweest, indien men haar het gif had gevraagd, niet om de gravin te vergeven, maar om de Witkappen van hun behendigen aanvoerder te berooven.

Zij richtte zich angstig tot Joos.

— Hebt gij zijn lijk gezien ? vroeg zij.

— Neen. Niemand wordt bij hem toegelaten.

— Wie zei u, dat hij door een beroerte is getroffen ?

— Pieter van den Bosch zelf.

De oude schudde het hoofd. Zij wilde zich zelve van den dood overtuigen. Zij sloeg een mantel om haar geraamte, stak een paar fleschjes in den zak en wilde zich verwijderen.

— Waar gaat gij heen ? vroeg Joos.

— Naar het lijk !

— Onnoodig, men zal u niet toelaten.

— Niet ! Bij alle duivels uit de hel, al stond gansch de machter wereld tegen mij, nog zou ik het lijk zien.

— En Boudewijn ?

— Kan in het eerste uur alle zorg missen.

— Dan wil ik u volgen, zei Joos, ook ik wil nog eenmaal de dierbare trekken aanschouwen van den overledene. Kom.

De oude vrouw zag Joos aan.

— Vriend, sprak zij, wat er ook moge voorvallen, wat uw oogen ook mochten zien, ik bezweer u, zwijg. Zwijg over het gif, zwijg over alles.

— Dus denkt gij ?...

— Dat hij vergeven is met het gif, dat ik gaf, om de gravin te dooden.

Joos balde de vuisten.

— Wien geeft gij zulks ?

— Een onbekende, een der onzen. Maar ik wil mij zelf overtuigen, ik weet niet wat waar is... het draait zoo zonderling in mijn hoofd... ik geloof dat ik krankzinnig zal worden.

Zij keerde zich om, ging naar het bed van haar zoon en drukte met innigheid een kus op het met doeken omwonden hoofd. Toen verliet zij, door Joos gevolgd, de kamer.

In de straten was er drukke beweging. Iedereen jammerde over het zoo plotseling verlies van Jan Yoens, maar de heks hoorde dit niet. Stropelend begaf zij zich naar de woning, waar de aanvoerder der Witkappen gestorven was en wilde binnentreden. Op den drempel werd ze echter tegengehouden.

— Waar wilt gij heen ? vroeg men.

— Ik wil den doode nog eenmaal zien.

— Onmogelijk. Streng bevelen werden hiertoe gegeven.

— Door wien ?

— Door Pieter van den Bosch.

— Waar is hij ? Ga hem roepen !

— Wie zijt gij, vrouw ? vroeg de schildwacht, getroffen door den gebiedenden toon van de onbekende.

Ursula schoof haar kap achteruit en haar verwoest gelaat vertoonde zich nu in al zijn akeligheid aan den achteruitspringenden krijgsman.

— De heks ! kreet hij.

Ursula lachte schamper.

— Ja, zeg van den Bosch, dat de heks hem spreken wil.

De schildwacht verwijderde zich en kwam een oogenblik later terug met den aanvoerder.

— Wat wenscht gij, Ursula ? vroeg hij.

— Ik wil Jan Yoens zien.

— Voor het oogenblik is zulks onmogelijk, vrouw, keer morgenochtend hier weder.

Ursula trok van den Bosch op zij en fluisterde hem in het oor :

— Ik begrijp u, doch mij kunt gij het niet verbergen. Jan Yoens is vergiftigd.

— Zwijg, vrouw, of spreek zachter.

— Breng mij in de sterfkamer.

— Volg mij, en gij ook, Joos.

Beiden gingen, voorafgegaan door Pieter, naar de kamer, waar Jan Yoens lag. Een zonderlinge geur steeg op, die Joos deed huiveren, maar de heks in haar vermoedens maar al te zeer bevestigde.

Jan Yoens was in een wit laken gehuld, dat hem heelemaal bedekte. Ursula trok de lijkwade af en toen vertoonde zich een verschrikkelijk tooneel voor de oogen der drie bezoekers. Het gelaat van Jan Yoens was sterk gezwollen, zoodat de oogen nauwelijks zichtbaar waren ; op de blauwe huid zag men hier en daar groene plekken ; het haar kleefde aan de klamme slapen en het lichaam was zoo gezwollen, dat het ieder oogenblik dreigde te barsten. Ursula nam een mesje, ontblootte den buik van het slachtoffer en maakte een kleine opening. Langzaam vloeide uit de opening een zwartachtig vocht, dat bijna onmiddellijk stremde en als een dikke blaas op de huid biggelde. Toen nam zij een der fleschjes, die zij had meegenomen, goot een druppel op het fijne lemmet van het mes en bracht dit in het uitgelopen vocht. Terstond werd de etter donkerbruin. De heks mompelde iets onverstaanbaars. Zij nam het tweede fleschje en goot een paar droppeltjes in de snede. Van donkerbruin kreeg het vocht een aschgrauwe en toen een bloedroode kleur. Het vocht werd vloeibaar. Nu nam zij een wollen doekje en wreef over de groene plekken, die zich op het gelaat van den overledene vertoonden. De plekken verdwenen als bij tooverslag en werden sneeuw wit. Er scheen zich iets te bewegen in de huid, iets alsof het leven terugkeerde, of een adem over den doode blies !

Pieter van den Bosch uitte een kreet.

— Hij leeft ! riep hij.

Maar de vrouw schudde het hoofd en sprak :

— Zoo ooit de dood over een wezen heeft geademd, dan is het wel over Jan Yoens. Het gif heeft vreeselijk zijn werk voltrokken.

— Gij weet dus...

— Ik weet niets dan dat de man gestorven is door het gif, dat ik voor de gravin beschikt had... Waart gij met Jan Yoens op het feest ? vroeg zij.

— Ja.

— Wanneer vertoonden zich de eerste verschijnselen ?

— Kort nadat Gilbert Matheïssen hem uit een beker liet drinken.

— Dan is alles geschied, zooals ik vermoedde... de aanslag op mijn kind bedekte een geheimzinnig plan, door de gravin gesmeed... Het is verschrikkelijk !

— Er blijft ons niets anders over dan de wraak ! voegde Ursula op onheilsPELLENDEN toon erbij.

— En geheel mijn leven wil ik daaraan wijden ! antwoordde Pieter.

Eensklaps liet zich een geschreeuw in de nabijheid hooren. Pieter opende de deur en op den drempel stond Simon Bette, ten prooi aan den grootsten angst.

— Wat is er, vriend ? vroeg Pieter zacht.

— Waar is Livia ?

— Livia ? In hare kamer !

— Neen. Zooeven vond ik haar deur open, ik klopte, doch kreeg geen antwoord. Ik trad binnen en vond de kamer in wanorde, alles is het onderste boven geworpen, een vreeselijke worsteling schijnt plaats te hebben gehad. Het bed was onaangeroerd. Er is iets verschrikkelijks gebeurd... Mijn pleegkind, mijn dierbaar pleegkind.

Men doorzocht gansch het huis. Nergens was het meisje te vinden. Men ondervroeg de bewoners, niemand wist van iets.

Op dit oogenblik sloop een gestalte langs de donkere huizen en wierp vluchtig een briefje tusschen de aanwezigen en verdween daarop ijlings in den duisteren nacht. Het briefje was gericht aan Pieter van den Bosch. Spoedig scheurde deze het zegel en las met zenuwachtige stem :

« Haast u, zoo het leven van Livia Yoens u lief is. De gravin liet haar ontvoeren. Begeef u naar het paleis, iemand zal u daar de kamer aanwijzen waar het meisje den dood verbeidt. Neem eenige mannen meê om schrik in te boezemen. Terwijl gij met de gravin spreekt, kan een uwer zich in de kamer van het meisje wagen. Aan de deur zal hij een touw vinden, waarmee hij zich uit het venster kan laten glijden ; een bootje zal beneden wachten... Haast u.

Een Vriend. »

Op de lippen van Pieter zweefde een verwensching.

In allerijl werden een twintigtal Witkappen verzameld en begaf men zich naar het paleis der gravin.

— Ik zal mij belasten met hare redding, zei Simon Bette en ik zweer dat ik haar levend terug voer of met haar zal sterven.

Pieter van den Bosch wierp op den goudsmid een blik, waaruit de diepste dankbaarheid sprak ; voor de eerste maal was hij het met hem eens.

Men was voor het paleis gekomen. De schildwachten gingen verschrikt melden, dat een heele troep gewapende lieden voor de poort stond.

Gilbert Matheùssen trad voor, zijn gelaat was bleek als linnen, zichtbaar was hij door die macht ontsteld.

— Wat wenscht gij ? vroeg hij.

— Wij willen de gravin spreken ! antwoordde van den Bosch.

— De edele vrouwe is ter ruste gegaan, kom morgen terug.

— Hetgeen wij te zeggen hebben is dringend en duldt geen uitstel.

Haast u of wij moeten uwe meesteres zelf uit haar bed halen ?

Op deze bedreiging trok Gilbert af en kwam spoedig terug met de tijding, dat de gravin, ondanks het late uur, de afgevaardigden zou ontvangen. Pieter van den Bosch oordeelde het raadzaam alleen met de gravin te gaan spreken, en terwijl zijne Witkappen in de groote hal wachtten, sloop Simon Bette naar boven.

— In den toren, rechts, op de tweede verdieping ! fluisterde een stem hem in de ooren.

Simon zag om, maar bemerkte niemand.

— Zonderling, mompelde hij, terwijl hij een kruis sloeg, zou het hier spoken ?

Hij volgde de aanwijzing en begaf zich voorzichtig naar de aangeduide plaats. Bij een kleine deur lag inderdaad een touw, hij nam dit op, ontgrendelde het slot en trad binnen. Bewusteloos lag Livia midden in de kamer. Het was nu geen tijd van klagen of jammeren ; spoedig nam Simon het meisje in zijne armen en tilde haar op met eene kracht, die men van hem niet zou hebben verwacht.

De goudsmid duwde het luik open en keek naar buiten. Een huivering doorliep zijn leden. Wat was de toren hoog en het water diep ! In den muur zat een stevige kram waaraan hij het touw vastbond. Langzaam liet hij zich nu langs het touw glijden, met de eene hand de maagd stevig tegen zijn lichaam drukkend, terwijl hij met de andere het touw omkneld hield. Het was geen gemakkelijk werk, maar toch gelukte het hem met haar in het schuitje te komen. Ze kwamen behouden tehuis waar Simon zijn dierbaren last op een bed neervlijde.

Intusschen was Pieter van den Bosch bij de gravin. Joos had zich als een hond voor de deur geplaatst en keek de bedienden met vlamme oogen aan.

— Het is schande, sprak de gravin, van de gastvrijheid op zoodanige wijze misbruik te maken. Wat is er van uw verlangen ?

— Edele vrouw, sprak Pieter van den Bosch, het zal u zeker niet onbekend zijn, dat Jan Yoens overleden is.

Dit zeggende zag hij haar strak aan. De gravin behield echter hare tegenwoordigheid van geest.

— Hoe zou ik dat weten ! riep zij. Jan Yoens was toch in goede gezondheid toen hij van tafel opstond. Het is jammer.

— Maar nog jammerder is het, dat men hem heeft vergiftigd en dat zijne dochter spoorloos verdwenen is.

— Vergiftigd en verdwenen, zegt gij ! riep de gravin met verbaasde geveinsdheid. Wat heeft dit alles te beduiden ?

— Wat dit alles te beduiden heeft ? Dat er een ellendig plan gesmeed werd, waarvan hier de draden in handen werden gehouden. Vader en dochter waren veroordeeld om hier hun dood te vinden. Als door een wonder ontsnapte het meisje, doch thans heeft men haar geschaakt, vermoord misschien. Ik kwam u vragen of gij soms niet wist wat er met het meisje geschiedde.

— Pieter van den Bosch, gij durft dus !...

Woedend was zij opgesprongen, maar Pieter stak de hand uit en sprak kalm :

— Niet te luid, mevrouw, de muren hebben ooren.

— Van den Bosch ! riep de gravin op denzelfden toon, ik vraag u nogmaals, wat heeft dit alles te beduiden ?

— Wat ? Dat men, als men op de gezondheid van den graaf drinkt, er van sterft.

— Jan Yoens zou dus hier in mijn eigen paleis...

— ... vergiftigd zijn geworden ! voleindigde Pieter.

De gravin werd bleek.

— Pieter van den Bosch, kreet zij, ik beveel u op uwe woorden te letten.

De aanvoerder herhaalde op korten toon, terwijl hij op ieder woord krachtig drukte :

— Mevrouw de gravin, ik zeg u dat onze aanvoerder hier vergiftigd werd, terwijl hij op de gezondheid van den graaf dronk.

— Bewijzen ! riep de gravin.

— Die bewijzen heb ik. Maar er is nog meer, voegde hij er koud bij.

De gravin zakte ontsteld in haar zetel neer.

— Gij hebt ook het meisje gevangen laten nemen. Doch ik verwittig u, mevrouw, dat zoo Livia morgen vroeg niet terug is, wanneer gij een haar van haar hoofd hebt gekrenkt, deze daad op u terug zal vallen. Ik heb haar vader, mijn oom, gezworen, over haar te waken. Wees dus op uwe hoede.

De gravin ziedde van toorn. Zij wilde spreken, maar de woorden wilden haar niet uit de keel. Zij zat machteloos in haar stoel.

— En nu, mevrouw, zijt gij verwittigd. Ik geef u nog eene laatste waarschuwing. Wanneer uw leven u lief is, zorg dan dat gij vóór het ochtendkrieken van hier zijt verdwenen, anders sta ik niet voor u in.

Met opgeheven hoofd stapte Pieter van den Bosch de kamer uit,

« En nu, mevrouw, zijt gij verwittigd. » (Blz. 176)

sloeg de deur met geweld toe, wenkte zijne mannen en keerde naar huis, waar hij weldra het blijde nieuws van Livia's bevrijding vernam.

Toen de gravin zag dat hare plannen waren ontdekt, sprong zij op en liet Gilbert Matheïssen ontbieden.

— Dat men het meisje vermoorde ! kreet zij, en haar lijk voor de honden op straat werpe.

Gilbert boog en vertrok. Geen vijf minuten later stond hij opnieuw met ontsteld gelaat voor zijne meesteres.

— Wat nieuws brengt gij mij nu, onheilsvogel !

— Livia is verdwenen !

— Hoe, verdwenen ! Wee u !

— Alle voorzorgen waren genomen om zulks te verhinderen. De bedienden zagen niemand door de gang vluchten, maar uit het venster hing een touw, waarlangs het meisje is ontsnapt.

De gravin plantte hare nagels in de eikenhouten tafel, hare oogen draaiden wild in haar hoofd, terwijl een rauwe kreet uit hare keel kreeschte :

— Daar zullen ze voor boeten ! Dood aan de Witkappen !

Van Zoen

en de Witte
Kaproenen

Van Laeken

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN

LODEWIJK VAN LAEKEN

JAN YOENS

EN DE WITTE KAPROENEN

Pentteekeningen van JAN WATERSCHOOT
NIEUWE, GEHEEL HERZIENE UITGAVE

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1943

INHOUD

	Blz.
I. DE ZONDERLINGE BOOGSCHUTTER	5
II. DE HERBERG « DE MAAN »	12
III. DE DOCHTER VAN DEN SAMENZWEERDER	20
IV. IN DE SCHUILPLAATS DER OPROERLINGEN	29
V. VOOR DE SINT-BAVO	34
VI. BIJ DEN GRAAF	41
VII. BIJ DE HEKS	48
VIII. HET VERHAAL VAN DEN GRIJSAARD	57
IX. FILIPS VAN ARTEVELDE	70
X. DE WITKAPPEN	75
XI. WILLEM HEETHOOFD EN JOOS	81
XII. EEN VREK	96
XIII. DE SMART VAN LIVIA	105
XIV. DE WRAAK VAN COLPAERT	111
XV. DE VOORSPELLING	123
XVI. BRAND	130
XVII. HET GEZANTSCHAP	139
XVIII. HET GIF DER SLANG	147
XIX. NAAR BRUGGE	153
XX. HET PLAN DER GRAVIN	157
XXI. HET EINDE VAN EEN HELD	163
XXII. EEN SOMBERE NACHT	169
XXIII. TERUG TE GENT	178
XXIV. HENDRIK VAN CASSEL	182
XXV. DE SCHAKING VAN LIVIA	189
XXVI. OP ZONNEBEKE	196
XXVII. NAAR NAZARETH	212
XXVIII. DE VOORSPELLING VAN URSULA	228
XXIX. LIVIA EN KAATJE	234
XXX. WEST-ROZEBEKE	242

-- Raap die kap op en zet ze op het hoofd van dit weerspanning meisje.

— Bravo ! huilden de Roode Kaproenen.

Ha ! men zou eens zien of die jonkvrouw het hart zou hebben, alleen tegen dertig, veertig mannen die haar leven in handen hadden, het symbool der Leliaerts te versmaden.

De dood reed op zijn vaal paard, gevolgd door zijn stoet van jammer en ellende... (blz. 426).

Livia was onverschrokken en besloten. Zij was innig gelukkig over de wending die de zaak nam. Liever alles dan de kwetsende vrijpostigheid dier kerels die haar wilden behandelen als gemeene leerne ! Liever den dood !

Doré was haar genaderd met de roode kaproen.

Livia oogde hem na met een zucht, de graaf bleef een oogenblik denkend staan.

Nu hij alleen met Livia gelaten was, was hij het met zijn zelven niet eens hoe hij haar zou behandelen.

Zijne hartstochten waren van den hevigsten aard, maar zijne eering ging boven alles.

Tegenover zijne minderen, tegenover het volk kon hem zijn woord weinig letten, maar nu hij het had verpand aan zijn neef, een der ridders van het adellijkste geslacht, nu was hij wel verplicht zijne belofte uit te voeren.

Maar het meisje had geweigerd..... (blz. 431). -

Hij vertrouwde zich zelven niet om het te wagen met haar alleen te blijven ; hij vreesde bijna haar aan te zien, uit bezorgdheid, dat hij zijn plicht zou vergeten, en zijn karakter door eenige daad bezoedelen mocht, welke zijne eer beledigen, en hem in zijne eigene oogen verachtelijk zou maken.

Aldus bezorgde zijne trotschheid, meer dan zijne grondbeginselen, aan Livia die veiligheid, welke zij onder andere omstandigheden, nimmer van den graaf zou ondervonden hebben.

Hij wilde zich verwijderen om de noodige maatregelen te treffen voor Livia's veiligheid, toen het meisje eensklaps het woord nam :

De Witte Kaproenen

Historische Roman

DOOR

LODEWIJK VAN LAEKEN

NATIONALE DRUKKERIJ
St-Willebrordsstraat, 57 Antwerpen.

1902.